

Οι αποτυχημένες προφητείες του Ιησού των Ευαγγελίων

Εισαγωγή

Η θρησκεία που αναφέρεται συχνά σαν θρησκεία της “αγάπης”, κατάφερε να επιβληθεί στον δυτικό κόσμο χρησιμοποιώντας την εξουσία της αυτοκρατορικής Ρώμης. Στην ουσία της, είναι μια αίρεση της εβραϊκής θρησκείας που στηρίζεται σε μυθολογικά στοιχεία που

αναφέρονται μόνο στα δικά της κείμενα τα καλούμενα Ευαγγέλια, τα οποία είναι μια περιορισμένη επιλογή των ταγών της του 4ου αι. από ένα μεγάλο σύνολο αντίστοιχων μυθολογικών μεσσιανικών κειμένων από την Εκκλησία, που παρά την δήλωση του θεού τους, σταδιακά έμπλεξαν τον θεό τους με τον Καίσαρα μέχρι που τον κατέλωσαν τελείως. Φυσικά σε αυτά τα κείμενα πρέπει να προστεθεί και η ίδια η Παλαιά Διαθήκη, δηλαδή το μυθολογικό κείμενο που είναι ιερό βιβλίο των Εβραίων, αλλά και μια ιδιαίτερη και δική τους ερμηνεία προφητικών υποτίθεται κειμένων της Παλαιάς Διαθήκης, ερμηνεία που τονίζουν συνέχεια στα κείμενά τους με τον δικό τους τρόπο.

Μέχρι σήμερα δεν υπάρχει καμιά ξεκάθαρη ιστορική ή επιστημονική απόδειξη ότι κάτι από όσα αναφέρονται εκεί είναι πραγματικό ή ιστορικό ή περιέχει ίχνος αλήθειας, πέρα από κοινότυπες προτροπές γενικής φύσεως και ελάχιστα ονόματα γνωστών ανθρώπων της εποχής όπως ο Πιλάτος ή ο Βαπτιστής.

Τα Ευαγγέλια φαίνεται να γράφτηκαν στο διάστημα από το τέλος του 1ου με μέσα του 2ου αι. Δηλαδή είναι δύο με τρεις γενιές τουλάχιστον μεταγενέστερα της εποχής που θέλουν να ιστορήσουν. Υπάρχουν πολλές θεωρίες που μιλούν για νεότερη γραφή τους, κυρίως από χριστιανούς θεολόγους, αλλά η τάση είναι ότι γράφτηκαν σχεδόν όλα μετά το 70 κ.ε. και φυσικά την διασπορά των Εβραίων.

Οι συγγραφείς είναι άγνωστοι και σίγουρα δεν είναι οι φερόμενοι. Το πλέον σημαντικό όμως είναι η εύρεση του Σιναϊτικού Κώδικα (γράφηκε μεταξύ 325-360 κ.ε.) ο οποίος περιλαμβάνει 10% λιγότερο κείμενο από τα γνωστά ευαγγέλια άλλων κωδίκων που φαίνονται λίγο μεταγενέστερα. Αυτό δείχνει για κάποιον που έχει μια στοιχειώδη επαφή με την γραφή της Παλαιάς Διαθήκης, ότι οι νεοφώτιστοι χριστιανοί, ανεξαρτήτως πως και γιατί έγινε το σχίσμα τους,

ακολουθούν την λογική του παλαιού εβραϊκού ιερατείου, δηλαδή, την συνεχή μεταβολή και παραλλαγή παλαιότερων κειμένων, προσθέτοντας ότι νομίζουν σταδιακά από αντιγραφή σε αντιγραφή ώστε είναι δύσκολο να βρεθεί το αρχικό κείμενο και ταυτόχρονα φαίνεται ένα αρχαίο κείμενο να αντανakλά νεώτερες ιδεολογίες και να αναφέρει ευφάνταστες προφητείες που όταν αυτές έχουν γραφτεί ήδη φαίνεται να έχουν επαληθευτεί. Οι μεταγενέστεροι όμως αφελείς αναγνώστες, αυτό δεν το γνωρίζουν και έτσι θαυμάζουν την “επαληθευμένη” δύναμη του Γιαχβέ τους.

Αυτό που έχει σημασία για το παρόν κείμενο, είναι να θυμόμαστε ότι τα κείμενα αυτά γράφτηκαν μετά από την καταστροφή του Ναού από τους Ρωμαίους το 70 κ.ε., για έναν από τους χριστούς και προφήτες της εποχής, και ότι μιλάνε για μια εποχή και μια περιοχή, που έβριθε από εκκολλαπτόμενους μεσσίες, οι οποίοι υποτίθεται θα ελευθέρωναν τους Εβραίους με τον άλφα ή βήτα τρόπο από την ρωμαϊκή εξουσία, όπως φαντάζονταν ότι τους ελευθέρωσαν οι Μακκαβαίοι από την ελληνοσελευκική επικράτηση, ή εκ των υστέρων, αφού η ελευθερία δεν ήρθε για το μεσσιανικό μήνυμα που μετασχηματίστηκε σε επουράνιο.

Θα θεωρήσουμε πάντως για την παρούσα παρουσίαση, ότι αυτά γράφηκαν από τους φερόμενους ως Αποστόλους αν και δεν έχει και πολύ σημασία. Το ερώτημα είναι αν ο Ιησούς, όπως τον παρουσιάζουν, είχε προφητικές επιτυχίες ή όχι ...

Οι αδερφοί Ζεβεδαίοι και το προφητευμένο τέλος τους

Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματά ἐστιν ταῦτα· πρῶτος Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ...

[Και αφού προσκάλεσε τους δώδεκα μαθητές του, τους έδωσε εξουσία ενάντια σε ακάθαρτα πνεύματα, ώστε να τα βγάζουν, και να θεραπεύουν κάθε νόσο και κάθε ασθένεια. Και τα ονόματα των δώδεκα αποστόλων είναι τούτα· πρώτος, ο Σίμωνα, που λέγεται Πέτρος και ο αδελφός του, ο Ανδρέας· ο Ιάκωβος του Ζεβεδαίου και ο αδελφός του, ο Ιωάννης...]

(Κατά Ματθαίον, 10: 1-2)

ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα.

[Και ὅταν μπήκε μέσα στο σπίτι, δεν ἀφῆσε κανέναν να μπει μέσα, παρά μονάχα τον Πέτρο και τον Ἰάκωβο και τον Ἰωάννη, και τον πατέρα τῆς κόρης και τη μητέρα.]

(Κατά Λουκάν, 8: 51)

καὶ οὐκ ἀφῆκεν αὐτῷ οὐδένα συνακολουθῆσαι εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβου.

[Και δεν ἀφῆσε κανέναν να τον ακολουθήσει, παρά μονάχα τον Πέτρο και τον Ἰάκωβο και τον Ἰωάννη, τον ἀδελφὸ τού Ἰακώβου.]

(Κατά Μάρκον, 5: 37)

Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

[Και μετὰ τα λόγια αὐτά, πέρασαν περίπου οκτὼ ἡμέρες, και παίρνοντας μαζί του τον Πέτρο και τον Ἰωάννη και τον Ἰάκωβο, ἀνέβηκε στο βουνό για να προσευχηθεί.]

(Κατά Λουκάν, 9: 28)

Καὶ μεθ' ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν.

[Και ὕστερα ἀπὸ ἕξι ἡμέρες, παίρνει τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, καὶ τοὺς ἀνεβάζει, σὲ ἓνα ψηλὸ βουνό, μόνους, κατ' ἰδίαν· καὶ μεταμορφώθηκε μπροστὰ τοὺς.]

(Κατὰ Μάρκον, 9: 2)

ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης εἶπον· Κύριε, θέλεις εἶπωμεν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ οὐρανοῦ καὶ ἀναλῶσαι αὐτούς, ὡς καὶ Ἡλίας ἐποίησε; στραφεῖς δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς καὶ εἶπεν· Οὐκ οἶδατε ποίου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς· ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε ψυχὰς ἀνθρώπων ἀπολέσαι, ἀλλὰ σῶσαι. καὶ ἐπορεύθησαν εἰς ἑτέραν κώμην.

[Και οἱ μαθητὲς τοῦ, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, βλέποντας εἶπαν: «Κύριε, θέλεις νὰ πούμε νὰ κατέβει φωτιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, καὶ νὰ τοὺς ἀφανίσει, ὅπως ἔκανε καὶ ὁ Ἡλίας;». Καὶ ἀφ' οὗ στράφηκε, τοὺς ἐπέπληξε, καὶ εἶπε: «Δεν ξέρετε τίνος πνεύματος εἰστέ εσεῖς· ἐπειδὴ, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦρθε γιὰ νὰ ἀπολέσει ψυχὰς ἀνθρώπων, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσει». Καὶ πῆγαν σὲ μιὰ ἄλλη κωμόπολη.]

(Κατὰ Λουκᾶν, 9: 54-56)

Ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ δούμε ὅτι οἱ δύο ἀδερφοὶ μαζί με τὸν Πέτρο εἶχαν μιὰ ἰδιαίτερη σχέση με τὸν Ἰησοῦ· ἦταν δηλαδὴ σχεδὸν πάντα μαζί του καὶ προφανῶς ἰδιαίτερα ἐμπιστοί, ἀφ' οὗ κάνουν καὶ καινοφανεῖς προτάσεις. Ἀς δούμε τι προέβλεψε ἢ προφήτεψε γιὰ αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς:

Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ἀναβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔθαμβοῦντο, καὶ ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο. καὶ παραλαβὼν πάλιν

τοὺς δώδεκα ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινουῖσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὃ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· **Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε. δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δυνάμεθα. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσει ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται. καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.**

[Και ἦσαν στον δρόμο ανεβαίνοντας στα Ιεροσόλυμα· και ο Ιησοῦς προπορευόταν απ' αυτούς, και θαύμαζαν, και ακολουθώντας φοβόνταν. Και παίρνοντας πάλι τούς δώδεκα, ἄρχισε να τους λέει τα ὅσα ἐπρόκειτο να του συμβοῦν· ὅτι, «δέστε, ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα, και ο Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θα παραδοθεῖ στους ἀρχιερεῖς και στους γραμματεῖς, και θα τον καταδικάσουν σε θάνατο, και θα τον παραδώσουν στα ἔθνη· και θα τον ἐμπαίξουν, και θα τον μαστιγώσουν, και θα φτύσουν ἐπάνω του, και θα τον θανατώσουν· και την τρίτη ἡμέρα θα ἀναστηθεῖ». Τότε, ἐρχονται σ' αὐτόν ο Ἰάκωβος και ο Ἰωάννης, οἱ γιοι τοῦ Ζεβεδαίου, λέγοντας: «Δάσκαλε, θέλουμε να κάνεις σ' ἐμάς ὅ,τι σου ζητήσουμε». Και ἐκεῖνος τούς εἶπε: «Τί θέλετε να κάνω σε σας;». Και ἐκεῖνοι τού εἶπαν: «Δώσε σ' ἐμάς να καθήσουμε ο ἕνας ἀπὸ τα δεξιά σου, και ο ἄλλος ἀπὸ τα ἀριστερά σου μέσα στη δόξα σου». Και ο Ιησοῦς εἶπε σ' αυτούς: **«Δεν ξέρετε τι ζητάτε· μπορείτε να πιείτε το ποτήρι, που ἐγὼ πίνω, και να βαπτιστεῖτε το βάπτισμα, που ἐγὼ βαπτίζομαι;».** **Και ἐκεῖνοι εἶπαν σ' αὐτόν: «Μπορούμε».** Και ο Ιησοῦς εἶπε σ' αυτούς: **«Το ποτήρι μεν, που ἐγὼ πίνω, θα το πιείτε· και το βάπτισμα, που ἐγὼ βαπτίζομαι, θα βαπτιστεῖτε· το να καθήσετε, ὅμως, ἀπὸ τα δεξιά μου και τα ἀριστερά μου, δεν εἶναι σε μένα να το δώσω, ἀλλὰ σε ὅσους εἶναι ἐτοιμασμένο».** **Και ἀκούγοντας οἱ δέκα, ἄρχισαν να ἀγανακτοῦν για τον Ἰάκωβο και τον Ἰωάννη.]**

(Κατά Μάρκον, 10: 32-41)

Τότε προσῆλθεν αὐτῷ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου μετὰ τῶν υἱῶν αὐτῆς προσκυνούσα καὶ αἰτοῦσά τι ἀπ' αὐτοῦ. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ, Τί θέλεις; λέγει αὐτῷ, Εἰπέ ἵνα καθίσωσιν οὗτοι οἱ δύο υἱοί μου εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε· δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν; λέγουσιν αὐτῷ, Δυνάμεθα. **λέγει αὐτοῖς, Τὸ μὲν ποτήριόν μου πίεσθε,** τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν τοῦτο δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου. **Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἠγανάκτησαν περὶ τῶν δύο ἀδελφῶν.**

[Τότε, ἦρθε κοντά του ἡ μητέρα των γιων τού Ζεβεδαίου μαζί με τους γιους της, προσκυνώντας, και ζητώντας ἀπ' αὐτόν κάτι. Και ἐκεῖνος τῆς εἶπε: «Τί θέλεις;». Του λέει: «Πες να καθήσουν αυτοί οἱ δύο γιοι μου, ἕνας ἀπό τα δεξιά σου, και ἕνας ἀπό τα αριστερά σου, στη βασιλεία σου». Και ἀπαντώντας ο Ἰησοῦς, εἶπε: «Δεν ξέρετε τι ζητάτε· μπορείτε να πιείτε το ποτήρι, που ἐγὼ πρόκειται να πιω;». Του λένε: «Μπορούμε». **Και τους λέει: «Το μὲν ποτήρι μου θα πιείτε· το να καθήσετε, ὅμως, ἀπό τα δεξιά μου και ἀπό τα αριστερά μου, δεν εἶναι δικό μου να δώσω, παρά σε ὅσους εἶναι ετοιμασμένο ἀπό τον πατέρα μου». Και ὅταν το ἀκούσαν οἱ δέκα, ἀγανάκτησαν ἐνάντια στους δύο ἀδελφούς.]**

(Κατά Ματθαῖον, 20: 20-24)

Εἶναι προφανές ὅτι πέρα ἀπό την με χριστιανική ἀγάπη ἀντίδραση των υπολοίπων (δεν τους κατηγορούμε, ἀπλά δεν εἶχε γίνει ἀκόμα ἡ “ἐπιφοίτηση”, ὅχι ὅτι ὅταν ἐγινε ἀλλάξε και πολλά στις συμπεριφορές τους ἀλλά αὐτό εἶναι ἄλλο θέμα) καθὼς και τις ἀντιφάσεις, στην μία περίπτωση το ζητάει ἡ μητέρα τους στην ἄλλη οἱ ἴδιοι, ο Ἰησοῦς ἀναφέρεται σε μαρτυρικό θάνατο των δύο ἀδερφῶν με τον ὁποῖον θα κερδίσουν και την αἰτηθεῖσα θέση κοντά του. Πράγματι, για τον ἕνα ἔχουμε το ἀκόλουθο χωρίο ἀπό τις Πράξεις:

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαί

τινας τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. **ἀνεΐλε δὲ Ἰάκωβον** τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου μαχαίρα.

[Και κατὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὁ βασιλιάς Ἡρώδης ἐπιχείρησε νὰ κακοποιήσῃ μερικοὺς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. **Φόνευσε δε με μάχαιρα τὸν Ἰάκωβο**, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἰωάννη.]

(Πράξεις, 12: 1-2)

Βέβαια, τὸ “ἀνεΐλε δὲ Ἰάκωβον...μαχαίρα”, δὲν εἶναι ἀκριβῶς μαρτυρικός θάνατος ποὺ προέβλεψε ἕνας θεὸς ποὺ υποτίθεται ἤξερε τι ἔλεγε ἀκριβῶς, ἀλλὰ σύντομη θανάτωση χωρὶς «πικρὸ ποτήριο». Ἀλλὰ ας δούμε τι ἐγένε με τὸν Ἰωάννη.

Ἡ orthodoxwiki.org, γιὰ τὸ τέλος τοῦ ἑτέρου ἀδελφοῦ τοῦ Ευαγγελιστῆ Ἰωάννη ἀναφέρει:

Μετὰ τὴν φυγὴ τοῦ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα κήρυξε κυρίως στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ κοιμήθηκε ἐν εἰρήνῃ σε μεγάλη ηλικία, πιθανῶς στὴν πόλη τῆς Εφέσου.

Εἶναι προφανές ὅτι ὁ Ἰησοῦς τῶν Ευαγγελίων ἔκανε ἕνα μικρὸ λάθος γιὰ τὸν ἕνα, ἐνῶ γιὰ τὸν ἄλλο τοῦ ξέφυγε τελείως.

40% ἐπιτυχία.

Μήπως ὁ Ἰησοῦς πίστευε ὅτι ὅλοι οἱ μαθητὲς τοῦ θα θανατωθοῦν:

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. ἀποσυναγωγὸς ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ’ ἔρχεται ὥρα ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

[Αυτὰ σας τα εἶπα, γιὰ νὰ μὴ σκανδαλιστεῖτε. Θα σας κάνουν ἀποσυνάγωγους· μάλιστα, **έρχεται ὥρα**, κατὰ τὴν ὁποία καθένας ποὺ θα σας θανατώσῃ θα νομίσει ὅτι προσφέρει λατρεία στὸν Θεό.]

(Κατά Ιωάννην, 16: 1-2)

Παρόντες όλοι οι μαθητές και ο Ιούδας όπως φαίνεται στο κεφ. 13. Είναι ο περίφημος Μυστικός Δείπνος. Φυσικά το συγκεκριμένο δεν μετράει σαν προφητεία γιατί δεν είναι.

Η συντέλεια του κόσμου ή η καταστροφή της Ιερουσαλήμ;

Θεϊκό αίνιγμα...

ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἤξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην. Ἰερουσαλήμ Ἰερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν, ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ὄρνις ἐπισυνάγει τὰ νοσσία αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε. ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος. λέγω γὰρ ὑμῖν, οὐ μὴ με ἴδητε ἀπ' ἄρτι ἕως ἂν εἴπητε, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου.

[Σας διαβεβαιώνω: Όλα αυτά θά 'ρθουν επάνω σ' αυτή τη γενεά. Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, εσύ που φονεύεις τούς προφήτες, κι εσύ που λιθοβολείς τούς απεσταλμένους σε σένα, πόσες φορές θέλησα να συγκεντρώσω τα παιδιά σου, με τον ίδιο τρόπο που η κότα συγκεντρώνει τα μικρά της κάτω από τις φτερούγες της, αλλά δεν θελήσατε; Δείτε, ο οίκος σας αφήνεται σε σας έρημος. Επειδή, σας λέω: Στο εξής, δεν θα με δείτε, μέχρις ότου πείτε: Ευλογημένος ο ερχόμενος στο όνομα του Κυρίου.]

(Κατά Ματθαῖον, 23: 36-39)

Και συνεχίζει στο επόμενο κεφάλαιο:

*Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐπορεύετο, καὶ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπιδειῖξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ἱεροῦ· ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς, **Οὐ βλέπετε ταῦτα πάντα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀφεθῆ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον ὃς οὐ καταλυθήσεται.** Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατ' ἰδίαν λέγοντες, Εἶπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος. καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς*

εἶπεν αὐτοῖς, Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, Ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν.

[...]

οὕτως καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις. ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται. ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσεται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσιν. Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατὴρ μόνος.

[Και ὅταν ὁ Ἰησοῦς βγήκε ἔξω, αναχωροῦσε ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἦρθαν κοντά του οἱ μαθητὲς του γιὰ νὰ του ἐπιδείξουν τὶς οἰκοδομὲς τοῦ ἱεροῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε σ' αὐτούς: «Δεν βλέπετε ὅλα αὐτά; Σὰς διαβεβαιῶνῶ, δεν θα ἀφεθεῖ ἐδῶ πέτρα ἐπάνω σὲ πέτρα, ποὺ δεν θα καταγκρεμιστεῖ». Καὶ ἐνῶ καθόταν ἐπάνω στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἦρθαν κοντά του, κατ' ἰδίαν, οἱ μαθητὲς, λέγοντας: «Πες μας, πότε θα γίνουν αὐτά; Καὶ ποῖό θὰ εἶναι τὸ σημεῖο τῆς παρουσίας σου, καὶ τῆς συντέλειας τοῦ αἰῶνα;». Καὶ ἀπαντώντας ὁ Ἰησοῦς, τοὺς εἶπε: «Βλέπετε μήπως κάποιος σὰς πλανήσῃ· ἐπειδὴ, θὰ ἔρθουν πολλοὶ στὸ ὄνομά μου, λέγοντας: "Ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός"· καὶ θα πλανήσουν πολλοὺς».

(...)

«Ἔτσι κι ἐσεῖς, ὅταν δεῖτε ὅλα αὐτά, νὰ ξέρετε ὅτι εἶναι κοντά, ἐπὶ θύραις. Σὰς διαβεβαιῶνῶ, δεν θα παρέλθῃ αὕτη ἡ γενεὰ, μέχρις ὅτου γίνουν ὅλα αὐτά. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θα παρέλθουν, τὰ λόγια μου ὅμως δεν θα παρέλθουν. Γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅμως, καὶ τὴν ὥρα, δεν γνωρίζει κανένας, οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, παρά ὁ πατέρας μου, μόνο».]

(Κατὰ Ματθαῖον, 24: 1-5 & 33-36)

Στο «Κατὰ Μάρκον», διαβάζουμε:

Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ λέγει αὐτῷ εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· Διδάσκαλε, ἴδε ποταποὶ λίθοι καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί. καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· Βλέπεις ταύτας τὰς μεγάλας οἰκοδομὰς; οὐ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ. Καὶ καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῶν ἔλαιῶν κατέναντι τοῦ ἱεροῦ, ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ

Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας· Εἶπε ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ πάντα ταῦτα συντελεῖσθαι; ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς ἤρξατο λέγειν αὐτοῖς· Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ.

[...]

Ὅταν δὲ ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ρηθὲν ὑπὸ Δανιὴλ τοῦ προφήτου ἔστῶς ὅπου οὐ δεῖ -ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω- τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη.

[...]

ἔσονται γὰρ αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι θλίψεις, οἷα οὐ γέγονε τοιαύτη ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως ἧς ἔκτισεν ὁ Θεὸς ἕως τοῦ νῦν καὶ οὐ μὴ γένηται. καὶ εἰ μὴ ἐκολόβωσε Κύριος τὰς ἡμέρας οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς οὓς ἐξελέξατο ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας.

[...]

Ἄλλ' ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, μετὰ τὴν θλίψιν ἐκείνην ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες ἔσονται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πίπτοντες, καὶ αἱ δυνάμεις αἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σαλευθήσονται. καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ δόξης. καὶ τότε ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ ἐπισυνάξει τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς ἕως τοῦ οὐρανοῦ.

[...]

οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστὶν ἐπὶ θύραις. ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη μέχρις οὗ πάντα ταῦτα γένηται. ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ ἐμοὶ λόγοι οὐ μὴ παρελεύσονται. Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ. Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρὸς ἐστίν.

[...]

γρηγορεῖτε.

[Και ἐνῶ ἐβγαίνει ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ λέει σ' αὐτόν: «Δάσκαλε, δεξ, τι λογιῆς πέτρες καὶ τι λογιῆς οἰκοδομήματα!». Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ἀπαντώντας, εἶπε σ' αὐτόν: «Βλέπεις ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα οἰκοδομήματα; Δεν θα μείνει πέτρα ἐπάνω σὲ πέτρα, ποὺ δεν θα καταγκρεμιστεῖ». Καὶ ἐνῶ καθόταν στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἀπέναντι ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, τὸν ρωτούσαν κατ' ἰδίαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀνδρέας: «Πες μας, πότε θα γίνουν αὐτά, καὶ

τι θα είναι το σημείο, όταν όλα αυτά πρόκειται να συντελεστούν;». Και ο Ιησούς απαντώντας σ' αυτούς, άρχισε να λέει: «Προσέχετε μήπως κάποιος σάς πλανήσει».

(...)

«Και όταν δείτε το βδέλυγμα της ερήμωσης, αυτό που ειπώθηκε από τον προφήτη Δανιήλ, να στέκεται όπου δεν πρέπει -αυτός που διαβάζει, ας καταλαβαίνει-, τότε, εκείνοι που είναι στην Ιουδαία, ας φεύγουν στα βουνά».

(...)

«Επειδή, εκείνες οι ημέρες θα είναι τέτοια θλίψη, που δεν έχει γίνει από την αρχή τής κτίσης, την οποία ο Θεός έκτισε, μέχρι αυτή την ώρα, ούτε πρόκειται να γίνει. Και αν ο Κύριος δεν συντόμευε τις ημέρες εκείνες, δεν θα σωζόταν καμιά σάρκα· αλλά, χάρη των εκλεκτών, τους οποίους έκλεξε, συντόμευσε τις ημέρες».

(...)

«Αλλά, κατά τις ημέρες εκείνες, μετά τη θλίψη εκείνη, ο ήλιος θα σκοτεινιάσει, και το φεγγάρι δεν θα δώσει το φως του, και τα αστέρια τού ουρανού θα πέφτουν, και οι δυνάμεις, που είναι στους ουραμούς, θα σαλευθούν. Και τότε θα δουν τον Υιό τού ανθρώπου να έρχεται μέσα σε σύννεφα, με πολλή δύναμη και δόξα. Και τότε θα στείλει τούς αγγέλους του, και θα συνάξει τούς εκλεκτούς του από τους τέσσερις ανέμους, από το ένα άκρο τής γης μέχρι το άλλο άκρο τού ουρανού».

(...)

«Έτσι κι εσείς, όταν δείτε να γίνονται αυτά, ξέρετε ότι είναι κοντά, στις θύρες. Σας διαβεβαιώνω ότι, δεν θα παρέλθει αυτή η γενεά, μέχρις ότου γίνουν όλα αυτά. Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν, τα λόγια μου, όμως, δεν πρόκειται να παρέλθουν. Όσο για την ημέρα εκείνη και την ώρα δεν γνωρίζει κανένας ούτε οι άγγελοι, που είναι στον ουρανό, ούτε ο Υιός, παρά μονάχα ο Πατέρας. Προσέχετε, αγρυπνεείτε, και προσεύχεστε· για τον λόγο ότι, δεν ξέρετε πότε είναι ο καιρός».

(...)

«Να είστε σε εγρήγορση».]

(Κατά Μάρκον, 13: 1-5, 14, 19-20, 24-27, 29-33, 36)

Επίσης στο «Κατά Λουκάν»:

Καί τινων λεγόντων περὶ τοῦ ἱεροῦ ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται, εἶπε· Ταῦτα ἂ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι **ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ** ὃς οὐ καταλυθήσεται. ἐπηρώτησαν δὲ αὐτὸν λέγοντες· Διδάσκαλε, πότε οὖν ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα γίνεσθαι; ὁ δὲ εἶπε· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμι καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε. μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν.

[...]

ὅταν δὲ ἴδῃτε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἱερουσαλήμ, τότε γινώτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς. τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη.

[...]

ὅτι ἡμέραι **ἐκδικήσεως** αὐταὶ εἰσι τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα.

[...]

καὶ πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη, καὶ Ἱερουσαλήμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν ἄχρι οὗ πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.

[...]

ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.

[...]

οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδῃτε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι **ἐγγύς ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ**. ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι **οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα γένηται**. ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

[Και ενώ μερικοί ἔλεγαν για το ιερό, ὅτι εἶναι στολισμένο με ωραίες πέτρες και αφιερώματα, εἶπε: «Αὐτά που βλέπετε, θὰ ῥθουν ἡμέρες, **κατὰ τις οποίες δεν θα μείνει πέτρα ἐπάνω σε πέτρα**, ἡ οποία δεν θα γκρεμιστεῖ». Και τον ρώτησαν, λέγοντας: «Δάσκαλε, πότε, λοιπόν, θα γίνουν αὐτά; Και ποιο εἶναι το σημεῖο, ὅταν αὐτά πρόκειται να γίνουν;». Και ἐκεῖνος εἶπε: «Βλέπετε, μὴ πλανηθεῖτε· ἐπειδὴ, πολλοὶ θὰ ῥθουν στο ὄνομά μου, λέγοντας, ὅτι: “Εγὼ εἰμαι· και ο καιρὸς πλησίασε”. Μὴ πάτε, λοιπόν, πίσω ἀπ’ αὐτούς».

(...)

«Και ὅταν δεῖτε τὴν Ἱερουσαλήμ περικυκλωμένη ἀπὸ στρατόπεδα, τότε γνωρίστε ὅτι πλησίασε ἡ ἐρήμωσή της».

(...)

«Επειδὴ, αὐτές εἶναι ἡμέρες **ἐκδίκησης**, για να εκπληρωθοῦν ὅλα τα γραμμένα».

(...)

«Και θα πέσουν με στόμα μάχαιρας, και θα φερθούν αιχμάλωτοι, σε όλα τα έθνη· και η Ιερουσαλήμ θα είναι πατούμενη από τα έθνη, μέχρις ότου εκπληρωθούν οι καιροί των εθνών».

(...)

«Κι όταν αυτά αρχίσουν να γίνονται, ανασηκωθείτε και σηκώστε ψηλά τα κεφάλια σας· επειδή, πλησιάζει η απολύτρωσή σας».

(...)

«Έτσι κι εσείς, όταν δείτε τούτα να γίνονται, να ξέρετε ότι η βασιλεία του Θεού είναι κοντά. Σας διαβεβαιώνω ότι, δεν θα παρέλθει αυτή η γενεά μέχρις ότου όλα αυτά γίνουν. Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν, τα λόγια μου όμως δεν θα παρέλθουν».]

(Κατά Λουκάν, 21: 5-8, 20, 22, 24, 28, 31-33)

(Έβαλα και το [21: 22] γιατί έχει ενδιαφέρον από το στόμα ενός υποτίθεται θεού της “απόλυτης αγάπης” να ακούς για προμελετημένη εκδίκηση).

Φυσικά σε κάποια από αυτά όπως στο Κατά Ματθαίον 23:36 και 24:2 αναφέρεται στην Ιερουσαλήμ και την καταστροφή του Ναού, στο 24:24 όμως μιλάει ξεκάθαρα για την 2^α Παρουσία.

Για κάποιον λοιπόν λογικό άνθρωπο που καταλαβαίνει Ελληνικά καθώς και την ροή των κειμένων, τα πράγματα είναι ξεκάθαρα ότι μιλάει ευθαρσώς για την προφητευμένη από τον ίδιο Δευτέρα Παρουσία και την επιστροφή του «με δόξα» στην γη, κάτι που θα γίνει αφού συμβεί μια σειρά καταστροφών, σεισμών και καταλυθεί η Ιερουσαλήμ από τα έθνη, κάτι που ήδη είχε συμβεί την εποχή εκείνη. Το σημαντικό είναι το “ού μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα γένηται”, που δείχνει κάτι που θα γίνει το πολύ σε 40 χρόνια.

Εδώ οι χριστιανοί θέλουν να κάνουν την πάπια αλλά δεν μπορούν, κάτι πρέπει να

που σαν δικαιολογία και λένε ότι τους κατέβει:

1. Κάποιοι λένε ότι δεν αναφέρεται στην “συντέλεια” ή την “Δευτέρα Παρουσία”, αλλά στην καταστροφή του ναού του Σολόμωντα που έγινε το 70 κ.ε, αφού λέει ότι δεν θα μείνει λιθάρι πάνω σε λιθάρι “οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς οὐ καταλυθήσεται”, αγνοώντας επιδεικτικά το υπόλοιπο κείμενο. Βέβαια οι παρακάτω εικόνες δείχνουν ότι αυτό δεν συνέβη και βλέπουμε κανονικό τοίχο, με λίθο επί λίθου και από όσο ξέρω δεν είναι ξαναφτιαγμένο αλλά όπως ακριβώς διατηρήθηκε.

Από ότι φαίνεται όμως και εδώ έπεσε έξω ο εκκολαπτόμενος θεός τους, γιατί έχουμε ένα ολόκληρο πλήρες κομμάτι μεγάλου τοίχου από τον ναό, που σημαίνει

ότι δεν επιβεβαιώθηκε το “οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς οὐ καταλυθήσεται”. Είναι το γνωστό Τείχος των Δακρύων, απομεινάρι του 2ου ναού που προφανώς υπήρχε την εποχή εκείνη ενσωματωμένος στον 3ο, όπως ίσως φαίνεται και από το διαφορετικό μέγεθος πέτρας κάτω και πάνω.

Όποιος διαβάσει το κείμενο ξανά, θα δει ότι αυτά που αναφέρει δεν έχουν να κάνουν με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Γιατί ο ίδιος λέει “οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα γένηται”. Και το συνάδει με το αμέσως προηγούμενο “ἐγγύς ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ”, ή με το “καὶ τότε ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ ἐπισυνάξει τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ’ ἅκρου τῆς γῆς ἕως τοῦ οὐρανοῦ”, και φυσικά όλα τα άλλα που αναφέρει νωρίτερα όλο το κείμενο και είναι πολλά.

2. Οι πιο ακραίοι απολογητές έχουν όμως νέες θεωρίες, η μία από αυτές είναι μια θολή ερμηνεία στο τι σημαίνει η λέξη “γενιά” λες και μπορούν να τραβάνε τον όρο “γενιά” από 30 έως μερικές χιλιάδες χρόνια για να τους καλύψει στην προφητεία τους.

3. Άλλοι πανέξυπνοι λένε ότι ο Ιησούς μπλέκει τις δύο προφητείες (ποιός; ο...θεός τους;) και μιλάει ταυτόχρονα και για τις δύο. Φαιδρό και λυπηρό για πιστούς να αναφέρονται έτσι στον θεό τους την στιγμή μάλιστα που από όλους τους άλλους απαιτούν σεβασμό για αυτόν. Φαιδρό ένας προφήτης να μην λέει μια προφητεία ξεκάθαρα αλλά να μπλέκει δύο προφητείες την στιγμή μάλιστα που ξέρουμε ότι η μία όταν γράφονται αυτά έχει ήδη γίνει, άρα θολώνοντας το κείμενο κανένας δεν θα κατηγορήσει τον προφήτη ή τον συγγραφέα για ασύστολες βλακείες. Φαιδρό για έναν θεό, υποτίθεται γιό του ξεκάθαρα Ιεχωβά, που όταν μιλούσε ήταν απόλυτα καταληπτός, είτε διέτασσε δολοφονίες είτε έδινε εντολές στον λαό του με τόση ξεκάθαρη λεπτομέρεια ως και που και πως θα αποπατεί, αυτός ο γιός, να είναι τόσο θολός και μυστηριώδης που να μπλέκει τα λεγόμενά του ενώ ταυτόχρονα να προκαλεί γέλωτα με το «ὁ ἔχων ὠτα ἀκούειν ἀκουέτω».

4. Φυσικά ακούσαμε και αυτό: Κάποιος απολογητής είπε ότι ο Ιησούς, ο πιστευόμενος ως θεός και γιός του θεού Γιαχβέ, είπε **συνειδητά ψέματα**, γιατί...δεν μπορούσε να πει την αλήθεια, τόσο στο θέμα της γενεάς όσο και στο αμίμητο “Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ”. Δηλαδή στο υπέροχο σημείο που εδώ έχουμε και το αποστολικό πλήγμα της εφεύρεσης του ομοούσιου περί της Αγίας Τριάδας από την Εκκλησία τον 4ου αι., που ο ίδιος ο Ιησούς το αρνείται (το ομοούσιον)

αφού δεν ξέρει όπως λέει όσα και ο πατέρας του. Έτσι ο πανέξυπνος στην διαστρέβλωση χριστιανός είναι σίγουρος ότι η πίστη του είναι αληθινή, αφού τα γραπτά του θεού του μπορεί να τα ερμηνεύει όπως ακριβώς του βγαίνουν καλύτερα, αλλά το χειρότερο, να θέλει να επιβάλει και την στρεβλή του ερμηνεία σαν σωστή. Είπε λοιπόν συνειδητά ψέματα ο θεός του, γιατί δεν μπορούσε να πει την αλήθεια. Άραγε άλλη λύση δεν είχε ο υποτιθέμενος θεός να μην πει την αλήθεια αλλά να μην διαψευσθεί όπως ας πούμε “ναι ξέρω την ημέρα και την ώρα αλλά δεν πρόκειται να σας την πω”. Προφανώς για την λογική κάποιων χριστιανών αυτό θα ήταν αδύνατο. Και παρ’ όλα αυτά, αυτά τα κείμενα θεωρούνται θεόπνευστα και περιγράφουν αλήθειες όπως διατείνονται οι χριστιανοί. Βέβαια από τότε έχουν περάσει τουλάχιστον 60 γενιές.

Επιτυχία της προφητείας 0%.

Αν και οι κακόμοιροι απολογητές δεν το δέχονται γιατί όπως είδαμε έχουν μια καλή δικαιολογία για την κάθε περίπτωση. Τόσο καλή που ο θεϊκός “μπερδεμένος” για εμάς λόγος ήταν τόσο καθαρός στους επίσης θεόπνευστους και πλημυρισμένους με άγιο πνεύμα ευαγγελιστές του, που θα δούμε παρακάτω τι κατάλαβαν και αυτοί από τα “σοφά” αυτά λόγια.

Ας δούμε τώρα ένα άλλο συμβάν στον «Κατά Μάρκον»:

Και προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι. ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ’ ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; ὃς γὰρ ἔὰν ἐπαισχυνθῆ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

[Και αφού προσκάλεσε το πλήθος μαζί με τους μαθητές του, τους είπε: «Όποιος θέλει νά 'ρθει πίσω από μένα, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, και ας σηκώσει τον σταυρό του, και ας με ακολουθεί. Επειδή, όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει· και όποιος χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου και εξαιτίας τού ευαγγελίου, αυτός θα τη σώσει. Επειδή, τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο, αν

κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο, ζημιωθεί όμως την ψυχή του; Ή, τι θα δώσει ο άνθρωπος σε ανταλλαγή τής ψυχής του; **Δεδομένου ότι, όποιος ντραπεί για μένα και για τα λόγια μου σ' αυτή τη γενεά, τη μοιχαλίδα και αμαρτωλή, και ο Υιός τού ανθρώπου θα ντραπεί γι' αυτόν, όταν έρθει στη δόξα τού Πατέρα του μαζί με τους αγγέλους».**]

(Κατά Μάρκον, 8: 34-38)

Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· **Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες ὧδε τῶν ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.**

[Και τους ἔλεγε: «Σας διαβεβαιώνω ότι, είναι μερικοί απ' αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα γευτούν θάνατο, μέχρις ότου δουν τη βασιλεία τού Θεού να έρχεται με δύναμη».]

(Κατά Μάρκον, 9: 1)

Δεν είναι άραγε προφανές ότι αναφέρεται στο ίδιο θέμα; Κι όμως οι πανέξυπνοι χριστιανοί απολογητές λένε ότι αυτή η προφητεία δεν έχει σχέση με την άλλη, αλλά επαληθεύθηκε σε...6 (αριθμητικώς: έξη) ημέρες όπως λέει και η συνέχεια του κειμένου:

Καὶ μεθ' ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκὰ λίαν ὡς χιών, οἷα γναφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται οὕτω λευκᾶναι. καὶ ὤφθη αὐτοῖς Ἡλίας σὺν Μωϋσεῖ, καὶ ἦσαν συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ.

[Και ύστερα από έξι ημέρες, παίρνει τον Πέτρο και τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, και τους ανεβάζει, σε ένα ψηλό βουνό, μόνους, κατ' ἰδίαν· και μεταμορφώθηκε

μπροστά τους. Και τα ιμάτιά του έγιναν αστραφτερά, λευκά σε υπερβολικό βαθμό, σαν χιόνι, που λευκαντής επάνω στη γη δεν μπορεί να λευκάνει. Και φάνηκε σ' αυτούς ο Ηλίας μαζί με τον Μωυσή· και συνομιλούσαν με τον Ιησού.]

(Κατά Μάρκον, 9: 2-4)

Βέβαια είναι πολύ βαρύ το “Άμην λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες ὧδε τῶν ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει” για να θεωρήσει κανείς λογικό ότι ο θεός κάνει προφητεία με τόσο βαρύγδουπα λόγια για κάτι που θα δουν 2 μαθητές του σε...6 μέρες. Διότι το “ου μὴ γεύσωνται θανάτου” θα ήταν μάλλον ειρωνικό και θα έδειχνε ότι ο Ιησούς έπαιζε ηλίθια ή γελοία παιδικά παιχνιδάκια με τους μαθητές του.

Ας δούμε το ίδιο συμβάν στο «Κατά Λουκάν»:

Ἐλεγε δὲ πρὸς πάντας· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔρχεσθαι, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἄράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν, καὶ ἀκολουθείτω μοι. ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει αὐτήν. τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος κερδήσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας ἢ ζημιωθείς; ὃς γὰρ ἔαν ἐπαισχυνθῆ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους, τοῦτον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων. **λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς, εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἳ οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.** Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτῶ καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

[Και ἔλεγε σε ὅλους: «Αν κάποιος θέλει νά' ρθει πίσω μου, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, και ας σηκώσει τον σταυρό του, καθημερινά, και ας με ακολουθεί. Επειδή, ὅποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει· και ὅποιος χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου, αυτός θα τη σώσει. Επειδή, τι ὠφελείται ο ἄνθρωπος αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο, χάσει ὅμως τον εαυτό του ἢ ζημιωθεί; Επειδή, ὅποιος ντραπεί για μένα και τα λόγια μου, γι' αυτόν ο Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θα ντραπεί, ὅταν ἔρθει μέσα στη δόξα του και του Πατέρα του και των ἁγίων

αγγέλων. **Μάλιστα, σας διαβεβαιώνω: Υπάρχουν μερικοί απ' αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δεν θα γευτούν θάνατο, μέχρις ότου δουν τη βασιλεία τού Θεού».** Και μετά τα λόγια αυτά, πέρασαν περίπου οκτώ ημέρες, και παίρνοντας μαζί του τον Πέτρο, και τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο, ανέβηκε στο βουνό για να προσευχηθεί.]

(Κατά Λουκάν, 9: 23-28)

Εδώ έχουμε μια αύξηση των ημερών κατά δύο, βλέπετε ο Λουκάς το έμαθε από τρίτους και έτσι η “προφητεία” του επαληθεύτηκε σε...8 (αριθμητικώς: οκτώ) μέρες.

Ας δούμε όμως τι φαίνεται να πίστευαν σχετικά οι ίδιοι οι πρώτοι χριστιανοί, και μάλιστα οι “πλημυρισμένοι από άγιο πνεύμα” απόστολοι Πέτρος και Παύλος...

ὕμεῖς γὰρ μιμηταὶ ἐγενήθητε, ἀδελφοί, τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ τῶν οὐσῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι τὰ αὐτὰ ἐπάθετε καὶ ὕμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, τῶν καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων, καὶ Θεῷ μὴ ἀρεσκόντων, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναντίων, κωλύόντων ἡμᾶς τοῖς ἔθνεσι λαλῆσαι ἵνα σωθῶσιν, εἰς τὸ ἀναπληρῶσαι αὐτῶν τὰς ἀμαρτίας πάντοτε. **ἔφθασε δὲ ἐπ' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος.** Ἡμεῖς δέ, ἀδελφοί, ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας, προσώπῳ οὐ καρδίᾳ, περισσοτέρως ἐσπουδάσαμεν τὸ πρόσωπον ὑμῶν ἰδεῖν ἐν πολλῇ ἐπιθυμίᾳ. διὸ ἠθελήσαμεν ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, ἐγὼ μὲν Παῦλος καὶ ἄπαξ καὶ δῖς, καὶ ἐνέκοψεν ἡμᾶς ὁ σατανᾶς. τίς γὰρ ἡμῶν ἐλπίς ἢ χαρὰ ἢ στέφανος καυχήσεως ἢ οὐχὶ καὶ ὕμεῖς ἔμπροσθεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ; ὕμεῖς γὰρ ἐστε ἡ δόξα ἡμῶν καὶ ἡ χαρὰ.

[Επειδή, εσεῖς, ἀδελφοί, γίνατε μιμητές των ἐκκλησιῶν τού Θεού, που εἶναι στην Ἰουδαία, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, δεδομένου ὅτι, κι εσεῖς πάθατε τα ἴδια ἀπό τους δικούς σας ὁμοεθνείς, ὅπως κι αυτοί ἀπό τους Ἰουδαίους· οι οποίοι και τον Κύριο Ἰησοῦ θανάτωσαν και τους δικούς τους προφήτες, κι ἐμάς ἐθεσαν ὑπό διωγμό, και στον Θεό δεν ἀρέσουν, και σε ὅλους τούς ἀνθρώπους εἶναι ἐναντιοί· οι οποίοι μάς ἐμποδίζουν να μιλήσουμε πρὸς τα ἔθνη για να σωθοῦν, για να

αναπληρώσουν τις δικές τους αμαρτίες πάντοτε· **έφτασε, όμως, επάνω τους η οργή σε τέλειο βαθμό.** Εμείς, όμως, αδελφοί, αφού μείναμε για λίγο καιρό ορφανοί από σας, όσον αφορά την προσωπική μας παρουσία, όχι με την καρδιά, φροντίσαμε περισσότερο με πολλή επιθυμία να δούμε το πρόσωπό σας. Γι' αυτό, θελήσαμε νά 'ρθουμε σε σας και μια και δυο φορές, αλλά μας εμπόδισε ο Σατανάς. Επειδή, ποια είναι η ελπίδα μας ή η χαρά ή το στεφάνι τής καύχησης, αν όχι κι εσείς μπροστά στον Κύριό μας Ιησού Χριστό κατά την παρουσία του; **Δεδομένου ότι, εσείς είστε η δόξα μας και η χαρά.]**

(Προς Θεσσαλονικείς Α', 2: 14-20)

16 ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, **ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες** οἱ περιλειπόμενοι ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἄερα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἔσόμεθα. Ὅστε παρακαλεῖτε ἀλλήλους ἐν τοῖς λόγοις τούτοις.

[**Δεδομένου ότι, ο ίδιος ο Κύριος θα κατέβει από τον ουρανό με πρόσταγμα, με φωνή αρχαγγέλου, και με σάλπιγγα Θεού, κι αυτοί που πέθαναν εν Χριστώ θα αναστηθούν πρώτα· ἔπειτα, εμείς που ζούμε, όσοι απομένουμε, θα αρπαχτούμε μαζί τους, ταυτόχρονα, με σύννεφα σε συνάντηση του Κυρίου στον αέρα· και έτσι, θα είμαστε πάντοτε μαζί με τον Κύριο. Λοιπόν, παρηγορεῖτε ο ένας τον άλλον μ' αυτά τα λόγια.]**

(Προς Θεσσαλονικείς Α', 4: 16-18)

Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὀπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ πέπαυται ἀμαρτίας, εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιωσαι χρόνον. ἀρκετὸς γὰρ ὑμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρίαις. ἐν ᾧ ξενίζονται μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν

αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημοῦντες· οἱ ἀποδώσουσιν λόγον τῷ ἑτοίμως ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκί, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι. **Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε· σωφρονήσατε οὖν καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς.**

[Επειδὴ, λοιπόν, ο Χριστὸς ἔπαθε κατὰ σάρκα για χάρη μας, οπλιστεῖτε κι εσεῖς το ἴδιο φρόνημα· δεδομένου ὅτι, αὐτὸς που ἔπαθε κατὰ σάρκα, ἔπαυσε ἀπὸ τὴν αμαρτία· για να ζήσετε τον υπόλοιπο χρόνο μέσα στη σάρκα, ὄχι πλέον στις ἐπιθυμίες των ἀνθρώπων, ἀλλὰ στο θέλημα του Θεοῦ. Επειδὴ, ἀρκετὸς εἶναι σε μας ο περασμένος καιρὸς τοῦ βίου, ὅταν πράξαμε το θέλημα των ἐθνῶν, καθὼς περπατήσαμε σε ἀσέλγειες, ἐπιθυμίες, οἰνοποσίες, γλεντοκόπια, συμπόσια καὶ ἀθέμιτες εἰδωλολατρεῖες· καὶ γι' αὐτὸ παραξενεύονται, που εσεῖς δεν συντρέχετε μαζί τους στο ἴδιο ξεχείλισμα τῆς ἀσωτίας, καὶ σας βλασφημοῦν· οἱ οἱποῖοι θα ἀποδώσουν λόγο σ' ἐκεῖνον που εἶναι ἑτοῖμος να κρίνει, ζωντανούς καὶ νεκρούς. Επειδὴ, γι' αὐτὸ κηρύχθηκε το εὐαγγέλιο καὶ πρὸς τους νεκρούς, για να κριθοῦν μὲν σύμφωνα με τους ἀνθρώπους κατὰ τὴ σάρκα, να ζουν ὁμως σύμφωνα με τον Θεὸ κατὰ το πνεῦμα. **Ὅλων δε το τέλος πλησίασε· ζήστε, λοιπόν, με σωφροσύνη, καὶ ἀγρυπνεῖτε στις προσευχές.**]

(Επιστολὴ Πέτρου Α', 4: 1-7)

Βλέπουμε ὅτι σωστά κατανόησαν τα κηρύγματα οἱ “θεόπνευστοι” ὅπως καὶ εμεῖς καὶ περίμεναν ἀπὸ στιγμή σε στιγμή τὴν Δευτέρα παρουσία. Ο Παῦλος μάλιστα εἶναι σίγουρος ὅτι θα ἦταν ζωντανός ὅταν αὐτὴ συμβεῖ, καὶ φυσικά υπάρχουν καὶ ἄλλες ἐνδείξεις ὅτι στὴν πρώτη Ἐκκλησία ἀναμενόταν ἡ Δευτέρα παρουσία ἀπὸ στιγμή σε στιγμή καὶ ἐκεῖ μπορεῖ να ἀποδοθεῖ ο υπερβολικὸς ζήλος των πρώτων μαρτύρων να πεθάνουν πρόθυμα για κάτι που οὕτως ἢ ἄλλως δεν θα ἀργούσε ὅπως πίστευαν. **Ἄρα ἡ ἀπόδοση του χρησμοῦ 0%.**

Ἡ ἀνάσταση μετὰ τρεῖς ἡμέρες

Τότε ἀπεκρίθησαν αὐτῷ τινες τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων λέγοντες, Διδάσκαλε, θέλομεν ἀπὸ σοῦ σημεῖον ἰδεῖν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς, Γενεὰ

πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. ὥσπερ γὰρ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλιᾷ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας. ἄνδρες Νινευῖται ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν· ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε. βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης καὶ κατακρινεῖ αὐτήν· ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκούσαι τὴν σοφίαν Σολομῶνος, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Σολομῶνος ὧδε.

[Τότε, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους ἀπάντησαν, λέγοντας: «Δάσκαλε, θέλουμε νὰ δούμε ἀπὸ σένα ἓνα σημεῖο». Καὶ ἐκεῖνος, ἀπαντώντας, τοὺς εἶπε: «Πονηρὴ καὶ μοιχαλίδα γενεὰ ζητᾷ σημεῖο· ἀλλὰ, σημεῖο δὲν θὰ τῆς δοθεῖ, παρά μονάχα τὸ σημεῖο τοῦ προφήτη Ἰωνά. **Επειδὴ, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς ἦταν στὴν κοιλιὰ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἔτσι θὰ εἶναι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου στὴν καρδιά τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες.** Ἄνδρες Νινευῖτες θὰ ἀναστηθοῦν στὴν κρίση μαζί μ' αὐτὴ τὴ γενεὰ, καὶ θὰ τὴν κατακρίνουν· ἐπειδὴ, μετανόησαν στὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνά· καὶ δέστε, ἐδῶ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἰωνά. Ἡ βασίλισσα τοῦ Νότου θὰ σηκωθεῖ κατὰ τὴν κρίση μαζί μ' αὐτὴ τὴ γενεὰ, καὶ θὰ τὴν κατακρίνει· ἐπειδὴ, ἦρθε ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς γιὰ νὰ ἀκούσει τὴ σοφία τοῦ Σολομῶντα· καὶ δεῖτε, ἐδῶ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸν Σολομῶντα».]

(Κατὰ Ματθαῖον, 12: 38-42)

Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ. καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς ἀπῆλθεν.

[Γενεὰ πονηρὴ καὶ μοιχαλίδα ζητᾷ σημεῖο· ὅμως, σημεῖο δὲν θὰ δοθεῖ σ' αὐτήν, παρά μονάχα τὸ σημεῖο τοῦ προφήτη Ἰωνά. Καὶ ἀφήνοντάς τοὺς ἀναχώρησε.]

(Κατὰ Ματθαῖον, 16: 4)

Ἀναστρεφομένων δὲ αὐτῶν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μέλλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται. καὶ ἐλυπήθησαν σφόδρα.

[Και ἐνῶ διέμεναν στη Γαλιλαία, ὁ Ἰησοῦς εἶπε σ' αὐτούς: «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ παραδοθεῖ σε χεῖρια ἀνθρώπων· καὶ θὰ τον θανατώσουν, καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα θὰ ἀναστηθεῖ». Καὶ λυπήθησαν υπερβολικά.]

(Κατὰ Ματθαῖον, 17: 22-23)

ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτόν ἐπερωτῆσαι.

[Ἐπειδὴ, δίδασκε τοὺς μαθητὲς του, καὶ τοὺς ἔλεγε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίνεται σε χεῖρια ἀνθρώπων, καὶ θὰ τον θανατώσουν· καὶ ἀφ' οὗ θανατωθεῖ, τὴν τρίτη ἡμέρα θὰ ἀναστηθεῖ. Ἐκεῖνοι, ὅμως, δὲν καταλάβαιναν τὸν λόγο, καὶ φοβόνταν νὰ τον ρωτήσουν.]

(Κατὰ Μάρκον, 9: 31-32)

Νὰ σημειωθεῖ ὅτι στὸν Σιναῖτικό κώδικα, τὸ ἀρχαιότερο ἀντίγραφο ποὺ ἔχουμε, στὸ Κατὰ Μάρκον ποὺ κατὰ πολλοὺς θεωρεῖται καὶ τὸ ἀρχαιότερο κείμενο στὸ 9: 31-32 γράφει : καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν καὶ ἀποκτανθεὶς μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστήσεται. λινκ

Τὸ ἴδιο καὶ στὸ 10:34 Ἐδῶ ἡ ἐπίσημη σημερινὴ ἐκδοχὴ καὶ ἐδῶ στὸν σιναῖτικό. Ἐλπίζω νὰ καταλαβαίνετε τὸ τι σημαίνει τὸ κείμενο νὰ γράφει “μετὰ τρεῖς μέρες” καὶ στὴν ἀντιγραφή νὰ τὸ κάνουν “τὴν τρίτη ἡμέρα”.

Τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροισομένων ἤρξατο λέγειν· Ἡ γενεὰ αὕτη γενεὰ πονηρὰ ἐστίν·

σημείον ζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. καθὼς γὰρ ἐγένετο Ἰωνᾶς σημεῖον τοῖς Νινευίταις, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον.

[Και ενώ τα πλήθη συγκεντρώνονταν, άρχισε να λέει: «Αυτή η γενεά είναι πονηρή· σημεῖο ζητάει· και σημεῖο δεν θα της δοθεί, εκτός από το σημεῖο τού προφήτη Ἰωνά. Επειδή, καθώς ο Ἰωνάς έγινε σημεῖο στους Νινευίτες, έτσι θα είναι και ο Υἱός τού ανθρώπου σ' αυτή τη γενεά».]

(Κατά Λουκάν, 11: 29-30)

Βλέπουμε εδώ το πόσο σημαντικά είναι τα θαύματα για τους Εβραίους, μια συνήθεια που φυσικά κληρονόμησαν και οι χριστιανοί. Ζητούν συνεχώς «σημεία και τέρατα» και όπως λένε οι ίδιοι οι ευαγγελιστές, ο θεός τους ο Ιησούς έκανε σημεία και τέρατα και ένα από αυτά προφανώς το σπουδαιότερο είναι αυτή η περίφημη “ανάστασή” του. Το εντυπωσιακό αν διαβάσει κανείς τα Ευαγγέλια είναι ότι κατέβηκε όπως ισχυρίζονται ο ίδιος θεός στην Γη, έκανε του κόσμου τα θαύματα, τον είδαν χιλιάδες πιστοί ή μη που πίστεψαν, και εντάξει δεν τον έγγραψε η ιστορία, αλλά και αυτοί που υποτίθεται είδαν όλα τα θαύματα, ένας λαός μάλιστα που απαιτεί θαύματα γιατί τελικά δεν πίστεψε; Μα γιατί όπως και στην Παλαιά Διαθήκη τα σημεία και τέρατα γραφόντουσαν εκ των υστέρων για να πείσουν από εκεί και πέρα τους εβραίους έτσι φαίνεται έγινε και με τα Ευαγγέλια.

Στο ασυνάρτητο και φανταστικό μυθολογικό κείμενο του Ἰωνά (που σκοπό έχει να “προφητέψει” την καταστροφή της Νινευή), περιλαμβάνεται και ένα παλιό ναυτικό παραμύθι. Σε αυτό αναφέρεται ότι ο ήρωας έμεινε μέσα στο ψάρι που τον κατάπιε τρεις ημέρες και τρεις νύκτες και όταν άρχισε να τραγουδά αυτό τον ξέρασε άθικτο. Είναι λοιπόν προφανές ότι έτσι και ο Ιησούς πρέπει να παραμείνει νεκρός, αφού θανατωθεί τρεις ημέρες και τρεις νύκτες και μετά να αναστηθεί.

Για να καταλάβουμε τι σημαίνει μια τέτοια προφητεία αν φυσικά δεν είναι ένα απλό επικοινωνιακό τέχνασμα ενός αρχαίου σοφιστή ή σύγχρονου πολιτικού που λέει υπερβολές για να συγκινήσει τους πελάτες του, σημαίνει ότι αν ο Ιησούς πέθαινε την Πέμπτη το βράδυ στον σταυρό, έπρεπε να αναστηθεί Κυριακή βράδυ

την ίδια ώρα. Μόνο που ο μέσος όρος των Ευαγγελίων είναι 1,5 μέρα δηλ. Σάββατο πρωί η μέρα του εβραϊκού Πάσχα και πιθανόν και νωρίτερα, ανάλογα ποιο Ευαγγέλιο διαβάζετε.

Επιτυχία < 50% (φυσικά με το δεδομένο ότι έγινε η ανάσταση, κάτι που ένας λογικός και εχέφρων άνθρωπος δεν μπορεί να δεχθεί).

Εδώ αξίζει να ξατατονίσω το πόσο βολικό ως προϋπόθεση για το “θαύμα” της πολυδιαφημισμένης ήδη από τον ίδιο τον Ιησού “ανάστασης”, είναι το γεγονός ότι σταυρώθηκε εσπευσμένα παραμονή του Πάσχα, με αποτέλεσμα να έπρεπε την επομένη να κατέβει από τον σταυρό για να μην υπάρχει τιμωρημένος την μεγαλύτερη γιορτή των Εβραίων, φυσικά και άλλη μια σύμπτωση ότι μόλις σταυρώθηκε «πέθανε» σε ελάχιστες ώρες και δεν χρειάστηκε να του σπάσουν τα μέλη όπως των άλλων κακούργων που φυσικά δεν είχαν πεθάνει, προσθέτοντας επί πλέον τους νέους συμβολισμούς για το φανταστικό νέο γεγονός που κολλάει στο παλιό της εξόδου και το νοηματοδοτεί σε νέα πορεία.

Για φαντασθείτε πόσες συμπτώσεις έπεσαν ώστε να μην χρειάζεται να μείνει ο Ιησούς στον σταυρό εσαεί μέχρι να σαπίσει όπως οι άλλοι σταυρωμένοι κακούργοι, τις άλλες 364 μέρες του χρόνου, επειδή ήταν παραμονή του Πάσχα δηλαδή την μοναδική μέρα που θα τον κατέβαζαν και φυσικά να πεθάνει ιδιαίτερα γρήγορα στον σταυρό, ένα όργανο μαρτυρίου φτιαγμένο ειδικά για την όσο γίνεται πιο αργοπορημένη θανάτωση, ώστε να μην χρειαστεί να σπάσουν τα κόκαλά του, ώστε να ταφεί ολόκληρος κανονικά. Το σενάριο αν δεν είχε αυτές τις συμπτώσεις θα ήταν αδύνατο να γίνει πιστευτό γιατί θα έπρεπε να γίνει ενώπιον όλων (έναν αληθινός θεός δεν θα έκανε σωρεία συμπτώσεων για να του βγει το θαύμα με έναν τρόπο λογικοφανή αλλά σπάνιο, που στηρίζεται σε απίθανες συμπτώσεις). Πάνε λοιπόν την επομένη μια, ή δύο ή περισσότερες γυναίκες (ανάλογα πιο Ευαγγέλιο διαβάζετε) και βλέπουν το τάφο άδειο και μαθαίνουν από έναν-δύο...“αγγέλους” (πάλι ανάλογα από πιο Ευαγγέλιο διαβάζετε) ότι ο Χριστός ανέστη. Μάλιστα μετά την υποτιθέμενη ανάσταση ελάχιστοι φαίνεται να τον είδαν, άσε που ήταν και σε μια περίεργη μορφή κάτι μεταξύ ύλης και μη ύλης.

Το φανταστικότερο θαύμα λοιπόν που πιστεύουν οι χριστιανοί ότι έγινε ποτέ, η ανάσταση του ίδιου του θεού τους, δεν το είδε κανείς, το άκουσε από κάποιες γυναίκες που ούτε αυτές το είδαν, αλλά το άκουσαν από έναν...άγγελο και κάποιιοι ελάχιστοι μαθητές του τον είδαν υποτίθεται έκτοτε και μίλησαν μαζί του όπως αναγράφουν και τα μυθολογικά κείμενα που λένε Ευαγγέλια, και μόνο αυτά.

Τελικά, έστω και ως αποτυχημένος προφήτης ο Ιησούς, υπήρξε πραγματικά;

Είναι ένα θέμα που διαπραγματεύεται σε μία σειρά αρκετών δημοσιεύσεων. Ένα θέμα που αξίζει να ασχοληθείτε. Γιατί, όποιος ανασκαλέψει τις ιστορικές πηγές, θα διαπιστώσει ότι υπάρχουν βάσιμες υποψίες ότι ο συγκεκριμένος άνθρωπος-θεός, τουλάχιστον ως άνθρωπος, δεν υπήρξε ποτέ, αφού δεν βρέθηκε μέχρι τώρα καμιά αξιόπιστη πηγή σύγχρονη της εποχής του να δίνει ξεκάθαρες πληροφορίες για αυτόν ή την τόσο δημοφιλή δράση του, τα δε Ευαγγέλια που κάποιοι τα θεωρούν επαρκή απόδειξη, βρίθουν λαθών τόσο στον γεωγραφικό όσο και ιστορικό τομέα, και υπάρχουν όπως είδαμε και βάσιμες υποψίες συνεχούς παραχάραξης από την πρώτη στιγμή που γράφτηκε κάτι για το θέμα αυτό. Είναι μάλλον φαιδρό μετά από όλα αυτά να θεωρείται ότι στον πνευματικό τομέα λείπει κάτι χρήσιμο στην ανθρωπότητα.

Ας έρθουμε τώρα στην τεκμηρίωση μέσα από τα ίδια τα Ευαγγέλια, γιατί ακόμα και οι προφητείες που φαίνεται σε κάποιο βαθμό να πέτυχε ο Ιησούς, όπως η καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του Ναού, **δεν ήταν προφητείες**, αφού δημιουργήθηκαν και μπήκαν στο σενάριο στα μέσα του 2^{ου} αι. τότε δηλαδή που φαίνεται να καταγράφονται και να δημιουργούν τον μύθο, πάνω στους προηγούμενους μύθους για κάποιον μεσσία που προφανώς υπήρχαν. Αυτό φαίνεται από το εδάφιο του Κατά Ματθαίον 23:35: *“35 ὅπως ἔλθῃ ἐφ’ ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον ἐκχυννόμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἄβελ τοῦ δικαίου ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου”*. Αυτή τη μικρή αλλά καταπληκτική λεπτομέρεια την πρωτοδιάβασα στον Κ. Θεοδωρίδη (Η Απάτη των Ευαγγελίων ένα εξαιρετικό βιβλίο), ο Ζαχαρίας λοιπόν γιος του Βαρούχ, όντως όπως αναφέρει και ο Ιστορικός Ιώσηπος, δολοφονήθηκε μέσα στο Ιερό με ενέδρα, αλλά αυτό έγινε το...69 κ.ε. (Ιουδ. Πόλεμος 4.334-343) *“[335] καὶ δὴ τινὰ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀποκτείνειν προθέμενοι Ζαχαρίαν υἱὸν Βάρεις...[343] δύο δὲ τολμηρότατοι προσπεσόντες ἐν μέσῳ τῶ ἱερῷ διαφθείρουσι τὸν Ζαχαρίαν”*. Έγινε δηλαδή 37 χρόνια μετά τον υποτιθέμενο θάνατο του Ιησού, μόνο που εδώ ο Ιησούς το αναφέρει ότι είναι γνωστό και πράγμα του παρελθόντος του.

Αυτή λοιπόν η σημαντική λεπτομέρεια που ξέφυγε από τις αλλεπάλληλες αλλαγές και προσθήκες που γινόντουσαν στα Ευαγγέλια, αποδεικνύει ότι όλες οι προφητείες για την καταστροφή του Ναού και της Ιερουσαλήμ, όπως και το συγκεκριμένο συμβάν, αλλά και τα ίδια τα κείμενα, γράφτηκαν πολύ κατόπιν

εορτής και δεν υπάρχει φυσικό πρόσωπο Ιησούς που να είπτε αυτά τα λόγια, αλλά ένας μεσσιανικός χαρακτήρας, δημιούργημα της φαντασίας των συγγραφέων για να αποδείξουν ότι η σχέση τους είχε τον σωστό, τον αληθινό μεσσία, που αφού προέλβεψε την καταστροφή του Ναού και της πόλης, τότε και ο Αρμαγεδών έρχεται για αυτό προσκυνήστε μας για να σωθείτε. Ο ταλαίπωρος συγγραφέας του Ευαγγελίου δεν ήξερε πότε ακριβώς σκοτώθηκε ο Ζαχαρίας, όλα αυτά ήταν γνωστές καταστάσεις που έγιναν πριν από την καταστροφή, χωρίς να μπορούν να τις κατατάξουν χρονικά, αποδεικνύοντας μας, τόσο ότι η συγγραφή έγινε πολύ αργότερα, όσο και την αδυναμία των Ευαγγελίων να μεταφέρουν κάποια αλήθεια πέρα από μία συγκεκριμένη μεσσιανική προπαγάνδα. Δέστε και την δημοσίευση “πολλοί χριστοί πολλοί μεσσίες” για να καταλάβετε ποια ήταν η κατάσταση στην περιοχή εκείνη την εποχή.

Τι ήταν τελικά όλη αυτή η ιστορία; Μια αναφορά στην ζωή ενός άσημου μεσσία από τους χιλιάδες της εποχής που του φορτώθηκαν πράγματα και θαύματα για να στηθεί ένα νέο σκηνικό; Ένα καλοστημένο θεατρικό τρυκ για να δημιουργηθεί η νέα αίρεση; Μήπως ήταν συγκερασμός δράσης πολλών μεσσιών σε ένα μυθικό πρόσωπο; Μήπως ήταν συμβολική αναπαράσταση μιας εσσαιϊκής σχέτας που κάποιοι θέλησαν να την περάσουν σαν αλήθεια; Η ιστορική επιστήμη κάποια στιγμή θα βρει κάποια άκρη. Μέχρι τότε ας έλθει πάλι ο ορθολογισμός στην ζωή μας και ας απαρνηθούμε μεσαιωνικές και βυζαντινογενείς παράλογες λογικές που κατέστρεψαν την ανθρωπότητα και την ελεύθερη ανθρώπινη έκφραση.

Επίλογος

Το σύνολο απόδοσης του Ιησού λοιπόν από τα ίδια τα εκκλησιαστικά κείμενα, είναι ο μέσος όρος, που βγαίνει κάτω από 30%, πολύ κακή βαθμολογία για υποτιθέμενο θεό. Φυσικά σε όλα αυτά πρέπει να προστεθεί και το *“ὕμεις κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε· ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα. καὶ ἐὰν κρίνω δὲ ἐγὼ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθὴς ἐστίν, ὅτι μόνος οὐκ εἰμί, ἀλλ’ ἐγὼ καὶ ὁ πέμψας με πατήρ”* (Κατά Ιωάννην, 8: 15-16), που δείχνει ότι ο Ιησούς πίστευε, ή έτσι ισχυριζόταν, ότι η κρίση του, την οποία δεν την χρησιμοποιούσε, αλλά όταν το έκανε, ήταν αληθινή, επειδή τον έστειλε ο πατέρας του ο γνωστός εβραϊός θεός Γιαχβέ.

Αυτό μας δείχνει την ποιότητα των ανθρώπων που γέννησαν η διαμόρφωσαν αυτή την σκιώδη φιγούρα ως ενός υποτιθέμενου θεού, που φαίνεται ήδη ως κακός προφήτης, καθώς και όσων συνειδητά αποδέχονται αυτή την παράνοια σαν οδηγό τους στην πνευματική τους ή την πραγματική τους ζωή. Μια σωστή ρήση όμως που φέρεται να είπτε, ότι το “δένδρο φαίνεται από τους καρπούς του” είναι

απόλυτα σωστή και έχει εφαρμογή στην Εκκλησία που στήθηκε στο όνομά του, οι καρποί του χριστιανισμού είναι διαχρονικά κακοί, άρα και όλο το οικοδόμημα λάθος.

Φιλίστωρ